

מסכת נדה

פרק ג

א. המפלת חתיכה, אם יש עמה דם, טמאה. ואם לאו, טהורה. רבי

יהודה אומר, בין כף ובין כף, טמאה:

ב. המפלת כמין קלפה, כמין שערה, כמין עפר, כמין יבחושים

אדמים, תטיל למים. אם נמחו, טמאה. ואם לאו, טהורה. המפלת

כמין דגים, חגבים, שקצים ורמשים, אם יש עמהם דם, טמאה.

ואם לאו, טהורה. המפלת מין בהמה, חיה ועוף, בין טמאין בין

טהורים, אם זכר, תשב לזכר. ואם נקבה, תשב לנקבה. ואם אין

ידוע, תשב לזכר ולנקבה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, כל

שצאין בו מצורת אדם, אינו ולד:

ג. המפלת שפיר מלא מים, מלא דם, מלא גנונים, אינה חוששת

לולד. ואם היתה מרקם, תשב לזכר ולנקבה:

ד. המפלת סנדל או שליא, תשב לזכר ולנקבה. שליא בבית,

הבית טמא. לא שהשליא ולד, אלא שצאין שליא בלא ולד. רבי

שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, נִמּוֹק הַיּוֹלֵד עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא:

ה. הַמִּפְּלֵת טַמְטוּם, וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה. טַמְטוּם וְזָכָר, אַנְדְּרוֹגִינוֹס וְזָכָר, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה. טַמְטוּם וְנִקְבָּה, אַנְדְּרוֹגִינוֹס וְנִקְבָּה, תֵּשֵׁב לִנְקָבָה בְּלֶבֶד. יֵצֵא מִחֶתֶךְ אוֹ מִסֶּרֶס, מִשְׁיֵצֵא רַבּוֹ, הָרִי הוּא כִּילוּד. יֵצֵא כְּדֶרֶכּוֹ, עַד שֶׁיֵּצֵא רַב רֹאשׁוֹ. וְאַיִזְהוּ רַב רֹאשׁוֹ, מִשְׁתַּצֵּא פִּדְחָתּוֹ:

ו. הַמִּפְּלֵת וְאִין יָדוּעַ מָה הוּא, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה. אִין יָדוּעַ אִם וְלֹד הָיָה אִם לֹאוֹ, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלִנְדָּה:

ז. הַמִּפְּלֵת לְיוֹם אַרְבָּעִים, אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת לְוֹלֵד. לְיוֹם אַרְבָּעִים וְאַחַד, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלִנְדָּה. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, יוֹם אַרְבָּעִים וְאַחַד, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְדָּה. יוֹם שְׁמוֹנִים וְאַחַד, תֵּשֵׁב לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלִנְדָּה, שֶׁהַזָּכָר נִגְמָר לְאַרְבָּעִים וְאַחַד, וְהַנְּקָבָה לְשְׁמוֹנִים וְאַחַד. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֶחָד בְּרִית הַזָּכָר וְאַחַד בְּרִית הַנְּקָבָה, זֶה וְזֶה לְאַרְבָּעִים וְאַחַד: